

Verzoek om een advies van het EVA-Hof door het Fürstliches Obergericht van 3 december 2019 in de zaak Bergbahn Aktiengesellschaft Kitzbühel tegen Meleda Anstalt

(Zaak E-10/19)

(2020/C 110/08)

Op 3 december 2019 is bij het EVA-Hof een verzoek ingediend door het Fürstliches Obergericht, dat ter griffie van het Hof is ontvangen op 5 december 2019, om een advies in de zaak Bergbahn Aktiengesellschaft Kitzbühel tegen Meleda Anstalt over de volgende vragen:

Hoe moet artikel 30, lid 1, van Richtlijn (EU) 2015/849 worden geïnterpreteerd?

I.

1. Hoe moet de bepaling dat rechtspersonen en andere juridische entiteiten verplicht zijn om toereikende informatie over hun uiteindelijke begunstigten te verkrijgen, worden geïnterpreteerd? Is het in de regel voldoende dat de meldingsplichtige entiteit in kennis wordt gesteld van wie de uiteindelijke begunstigde is of moeten daarnaast ook de onderliggende documenten met bewijskracht (statuten enz.) worden overgelegd?
2. Als enkel het verstrekken van informatie niet voldoende is, maar in de regel ook de onderliggende documenten (statuten enz.) moeten worden overlegd, wordt deze situatie op enigerlei wijze gewijzigd indien de uiteindelijk begunstigde een rechtspersoon is met een statutaire zetel in een EER-staat en aldus ook onderworpen is aan de bepalingen van Richtlijn (EU) 2015/849? Volstaat het louter verstrekken van informatie in ieder geval in dit geval?
3. Als vraag 2 ontkennend moet worden beantwoord, wordt deze situatie op enigerlei wijze gewijzigd indien de raad van bestuur van de uiteindelijk begunstigde een advocaat, notaris of (bedrijfs)trustee is, die volgens het nationale recht verplicht is om, onder dreiging van een zware straf of, mogelijk, intrekking van de bevoegdheid om zijn beroep uit te oefenen in geval van niet-naleving, volledige en nauwkeurige informatie te verstrekken en die op grond van de nationale rechtsorde bijzonder vertrouwen geniet?
4. Als vraag 3 ook ontkennend wordt beantwoord en dus in ieder geval een verplichting bestaat om de onderliggende documenten (statuten enz.) over te leggen:
 - a) Wat is de minimale omvang van de over te leggen documenten in het licht van het in artikel 5, lid 1, onder c), van Verordening (EU) 2016/679 betreffende de bescherming van natuurlijke personen in verband met de verwerking van persoonsgegevens en betreffende het vrije verkeer van die gegevens, en tot intrekking van Richtlijn 95/46/EG (algemene verordening gegevensbescherming) vastgestelde beginsel van minimalisering van de omvang van de gegevens?
 - b) Hoe moet worden aangetoond dat er geen sprake is van indirecte eigendom of van uiteindelijke zeggenschap door een natuurlijke persoon in de zin van artikel 3, lid 6, onder b), v), en artikel 3, lid 6, onder c), van Richtlijn (EU) 2015/849 (in het licht van de stelregel dat er geen verplichting bestaat om negatieve omstandigheden te bewijzen — “negativa non sunt probanda”)?

II. Ongeacht de antwoorden op de vragen in deel I:

1. Hoe moet de entiteit die krachtens artikel 30, lid 1, van Richtlijn 2015/849 verplicht is passende informatie te verkrijgen, te werk gaan wanneer de uiteindelijk begunstigde weigert informatie te verstrekken en/of — afhankelijk van de antwoorden op de vragen in deel I — de onderliggende documenten over te leggen of geen accurate en actuele informatie verstrekt? Is de meldingsplichtige entiteit dan verplicht om op eigen risico en kosten een rechtsvordering in te stellen tegen de uiteindelijk begunstigde voor het verstrekken van informatie of, indien beschikbaar, een soortgelijke rechtsvordering in te stellen waarin het nationale recht voorziet, of kan zij genoegen nemen met de informatie die haar door de uiteindelijk begunstigde is verstrekt of met de weigering om informatie te verstrekken? Moet in dit geval desnoods artikel 3, lid 6, onder a), ii), van Richtlijn (EU) 2015/849 van overeenkomstige toepassing zijn, waarin sprake is van “uitputting van alle mogelijke middelen”? Met andere woorden, moet de noodzakelijke uitputting van alle mogelijke middelen worden opgevat als het instellen van een rechtsvordering op eigen risico en kosten?
2. Als de vorige vraag bevestigend wordt beantwoord (d.w.z. dat een verplichting tot het instellen van een rechtsvordering bestaat), moet dan, indien nodig, artikel 3, lid 6, onder a), ii), van deze richtlijn van overeenkomstige toepassing zijn, zodat een verplichting bestaat om voor eigen risico en op eigen kosten een rechtsvordering in te stellen wanneer gronden voor verdenking bestaan of indien enige twijfel bestaat (al is het maar de geringste twijfel) met betrekking tot de verstrekte informatie?